

DOĐI DA TI ISPRIČAM

Priče sa Petog festivala satirične priče

Priredila Vesna Denčić

Etna, Beograd – 2014.

UČESNICI PETOG FESTIVALA

(Beograd, 14. april 2014)

Dejan Pataković, Slobodan Simić, Savo Martinović, Goran Radosavljević, Vanja Bulić, Tihomir Ilić, Vladimir Dramićanin, Dušan Puača, Saša Tomašević, Nenad Vučetić, Miodrag Stošić, Vitomir Teofilović, Aleksandar Čotrić, Miodrag Lazarević, Raša Papeš, Dejan Dimitrijević Mita, Vladica Milenković, Dragutin Minić Karlo i Bojan Ljubenović.

* * *

Žiri u sastavu: Bojan Ljubenović („Večernje novosti”), Dragutin Minić Karlo („Politika”) i Vesna Denčić („Etna”), dodelio je: Prvu nagradu na festivalu Tihomiru Iliću za priču „Todor Kuzmanović i turizam” drugu nagradu je dobio Miodrag Stošić za priču „Na očevo mesto”, a treću Dejan Dimitrijević Mita za priču „Uspeh”.

PRVA NAGRADA

Tihomir Ilić

TODOR KUZMANOVIĆ I TURIZAM

Takmičenje gradova uzelo je tolike razmera, da se više nije znalo gde će se to završiti. Šta još treba izmisliti, a da nikom drugom ništa slično nije palo na pamet?

Todoru Kuzmanoviću, predsedniku opštine gradića Veliki Šušnjevac, sinula je jednoga dan spasonosna ideja. Predložio je da se na najprometnijem mestu u centru grada podigne skakaonica.

– Čemu skakaonica, pitali su se neki nepoverljivi meštani. – Nemamo ni more, ni reku, čak ni fontanu. Gde da skaču turisti?

– Zar je to važno, odgovorio je predsednik. – Važna je ideja. Turisti će dolaziti da vide skakaonicu, a kad već prevale toliki put, poželeće i da skoče sa nje, pa makar ina ulicu.

Njegove reči bile su uverljive i skakaonica je zaista podignuta. Ali, dani su prolazili. U Velikom Šušnjevcu se nije pojavio čak ni neki zalutali turista.

Možda bi turistička sezona prošla neprimetno pored gradića da se Todor Kuzmanović opet nije dosetio.

– Od danas će sa skakaonice skakati svi naši građani, rekao je na zboru.

– Skakaće sve dok i poslednji turista ne čuje šta smo mi zbog njih napravili.

– Neka živi predsednik opštine! Neka živi skakaonica! Neka žive turisti! – uzvikivali su građani, spremavši se da skaču.

Sakakalo se tog dana od ranog jutra.

Dan se još nije završio, a u Velikom Šušunjevcu nije bilo nikog ko makar jednom nije skočio. Mnogi su već bili opojani i sahranjeni pored skakaonice, a neki su izranjavani ležali tamo gde su pali. Jauci su se prolamali gradićem. Jedino je na predsednikovom licu lebdeo osmeh. On se jednog trenutka osvrte levo i desno, pa uzviknu:

– A sada ću vam ja dati primer!, lupi se rukom o grudi, pope se na skakaonicu i skoči.

Samo, nevičan tom poslu, ili pak namerno, skočio je pogrešno.

Umesto nadole, skočio je nagore. Poletio je Todor Kuzmanović u oblake.

Golim okom može da se vidi kako vija po vazduhu. Sudara se sa pticama i avionima. Ali, živ je i zdrav.

DRUGA NAGRADA

Miodrag Stošić

NA OČEVO MESTO

Moj otac se dugo nije osećao dobro. Dani su mu bili izbrojani kao poslednji evri u lekarskoj ordinaciji, pa je firma rešila da ja dođem na njegovo mesto. Dobro, neko bi se zapitao zašto firma ocu nije platila lečenje ili makar banju. No, u ovo doba surovog kapitalizma kada nema brige o čoveku ne treba izvoljevati i tražiti preko hleba pogače.

U firmi su mi rekli da će za stupanje na očevo mesto problem biti fakultet. Rekao sam da ću ga završiti što pre, ali oni su kazali da to i jeste problem. Radno mesto moga oca zahteva radnika za srednjom stručnom spremom. Sa fakultetom bih bio prekvalifikovan. Kud ću, šta ću, napustih fakultet. I već sledećeg dana upisah srednju drvno-pre-rađivačku.

Nakon četiri godine tolikog bavljenja drvetom, da sam od strane prijatelja prozvan Đepeto, pojavio sam se na vratima firme moga oca. Na svu sreću tata se osećao mnogo gore, ali je bio živ. No, na moje veliko iznenađenje upravni odbor firme je izneo jednu malu začkoljicu. Moj tata je posao dobio ne preko konkursa već kao oblik ratne zasluge. Stoga, nije bilo moguće da ja tek tako ušetam na novo radno mesto za koje je onaj koji sad tu radi propišao majčino mleko.

Nije mi bilo druge. Otišao sam u vojni odsek i prijavio se da odužim dug otadžbini. Sudeći po tome kroz šta sam sve prošao u obuci ispalo je da je to spoljni dug. Nakon šest meseci zatražio sam da postanem deo mirovne misije i na lični zahtev otišao u Avganistan. Odvajanje od rodne grude nije mi lako palo, ali je barem muzika bila potpuno ista kao kod nas pa je nostalgije bilo manje.

Godinu dana posle ušetao sam u svoj rodni grad srećan što ću uskoro moći da pričam da živim a i radim u Beogradu. No, direktor je dugo tumačio potvrdu koju sam mu doneo preko svojih tankih naočara, a onda je zavrteo glavom. „Mladiću, vaš otac jeste ovo radno mesto dobio kao vojnik ali ne zbog same činjenice da je učestvovao u ratu već zbog statusa ratnog- vojnog invalida” rekao je. „A koliko vidim vama ne fali ništa!”

Sedeo sam na trotoaru i razmišljao. „Pa nisi valjda dovde došao pa sad da odustaneš!” bodrio sam se. Došla me je delio samo taj defekt na levom ramenu. I očeva smrt naravno, ali od nje još niko nije pobjegao. Popeo sam se na terasu spreman da skočim. Pad će biti sa male visine i preživeti, ali će beton sasvim lepo da ulubi moje rame, isto kao tatino kad je teglio zamrzivač iz Vukovara.

Otrčao sam na terasu i skočio. U pobjedu, u slavu, u posao! Ipak, nešto se desilo. Kada je trebalo da tresnem o beton glava je nastavila da pada. Šta se desilo? Dok sam se ja popeo na terasu nekoliko klinaca je ukralo poklopac šahta sa ulice. Glava mi je upala unutra.

I šta da vam kažem. Sada sam mrtav. No, ako ništa drugo tatina firma je ispunila obećanje. Došao sam na njegovo mesto. Ali grobno.

TREĆA NAGRADA

Dejan Dimitrijević Mita

USPEH

Četvrtak. Rana zora. U sobnoj tišini odjeknulo je zvono ulaznih vrata. Trgoh se i zbunjen odoh da otvorim. U hodniku, glavom i bradom, stajaše Aleksandar Baljak. Zinuh od iznenađenja, a on će meni – Mito, majstore! Zdravo! – Skoro da me je strefila prehlada od promaje koju je načinio kada utrča u stan. – Ovo je genijalno! – uzviknu. U rukama je držao moje priče, pesme i aforizme. Osmeh mu je blistao kao dijamant. – Imaš li još nešto? – upita me ushićeno. – I i immam – promucah i skoro vrisnuh jer se zvonce ponovo oglasilo.

Otvorih i opet zinuh. Glavom i (naravno) bradom smešio se Slobodan Simić. Tresnu me šakom po ramenu, uskoči unutra, huknu i reče – Svaka ti čast! Da znaš da sam, zdravo Aco, čak malo ljubomoran. Čoveče ovo je suvo zlato – mahao je papirima na kojima su bili moji radovi. – Slušaj, nemam vremena za sedenje jer me čekaju pacijenti a imam i zakazano gostovanje u radio Beogradu. Morao sam da dotrčim i kažem ti da si odličan pisac. Svрати sutra u ordinaciju pa ćemo popričati, a i da te malo „doteram” – opet huknu, namignu i ode.

Tek što Baljku sipah čaj, opet zvono. Poštar Nikola doneo dva telegrama.

1. „Dragi naš Mito, žao nam je što nismo u mogućnosti da dođemo i lično ti čestitamo. Pečemo rakiju kod Vite. Oduševio si nas. Stvorio si novi pravac. Spremićemo ti koji litar *Vitovače*. Pozdrav.” U potpisu: Savo Martinović, Dejan Pataković i Vitomir Teofilović.

2. „Dođi u Francusku 7 da potpišeš člansku kartu. Pozdrav.” Potpis: Miljurko Vukadinović.

Ruka mi zadrhta, kolena kleknuše a zvonce se opet javilo. Otvorio sam i jeknuo. Ispred mene, glavom i (razume se) bradom Milovan Vitezović. Kvrncuo me blago štapom po čelu i rekao – Dobar dan kolega. Može li se ući? Zaista sam srećan što imam priliku da čitam Vaša dela. Zdravo Aco. Ostavio sam sve svoje poslove da bih u miru i spokoju uživao. – Ponudih ga da sedne i poslužih čajem. Tada mi je zazvonio mobilni telefon.

– Halo, Mito. Vesna Denčić ovde. Opet ćeš u ETNU. Izvini zbog buke koju čuješ, u štampariji sam. Završavam pedesetosmu knjigu Zorana Stanojevića. On se ne odvaja od tvojih priča. Zvaće te da gostuješ u njegovoj emisiji. Što se mene tiče, smatraj da ti je knjiga već odštampana. Haj' zdravo.

Potpuno sam utrnuo. Grlo mi se steglo a vatra u stomaku je pravila ozbiljne opekotine.

Tek što izustih – Jao šta me snađe – začu se snažno kucanje. Izvor kucanja, glavom (i dabome) bradom beše Ninus Nestorović. – Mito, ti li si? Ovo je čudesno – pred očima mi se pojaviše moji tekstovi. Ušao je i nastavio. – Noćas sam radio treću, zdravo Mićo, zdravo Aco, smenu i zahvaljujući tebi prošla je munjevito brzo.

Dok sam kuvao kafu, posmatrao sam i slušao trojicu bradonja kako pričaju o meni. Pomislih – koji li je sledeći,

Vuk Drašković? Trže me zvono. Ja o Vuku... kad ono Aleksandar Čotrić. – Zdravo Mito. Može li jedan autogram? Zdravo poštovane kolege. Čoveče da li si svestan haj'mo da se slikamo.

Jedva da je Čotrić napravio stotinak snimaka, kad opet zazvoni mobilni. S one strane Bojan Ljubenić. – Halo, genije! Svaka ti čast. Došao bih da ti stegnem ruku ali nikako da završim sutrašnji TRN pa sedim u kancelariji i nerviram se. Ako imaš neku ideju, pošalji mi porukom. Umalo da zaboravim, pozdravio te Vlada Dramićanin. Zvaće te kasnije da ti čestita... pokvario mu se službeni auto pa je trenutno besan. 'Aj zdravo.

Nisam ni udahnuo ljudski kad opet neko pred vratima. U kadru špijunke beli negovani brkovi. – Otvaraj u ime olovke i hartije! beše to Dragutin Minić Karlo. Ušao je i počeo – Sinak, nisi svestan koliko si, zdravo momci, dobar. Znaš da nisam neki govornik zato daj nešto da nazdravimo.

Narednih petnaestak minuta moji nenadani gosti su se nadmetali ko će više i lepše da me hvali. Ne znam da li sam za to vreme sedeo, ležao ili lebdeo... a onda se opet javilo zvono ulaznih vrata ali i snažno kucanje. Svi se trgосmo. Gosti začutaše, ja otvorih vrata i... zaštucah. Ispred mene, zagrljeni i nasmejani kumovi Vib i Minimaks. – Zdravo majstore! Može li se unutra? – rekoše uglas.

– Molim sačekajte – prostenjaj i oteturah se do Karla. – Čika Dragutine, molim vas uštinite me, izgleda da sanjam. Ovaj ustade i zalepi mi šamarčinu uz povik – Budi se budalo! Umalo ne skvasih donji veš. Zacvileh – ali ali zašštto? – opet šamar... ovoga puta Baljkov – Budi se kretenu!

Meni se zavrte u glavi, pojavi se gusta magla i... otvorih oči. U polumračnoj sobi, potpuno moker od znoja ležao sam ukočen dok me je moja lepša i narogušena polovina „brižno” budila da ne zakasnim na posao...

MALA MATURA

Gospođa Stana je imala 40 godina, ali izgledala je kao da joj je 39. Visoko podignuta kosa, diskretno našminkana, simpatično punačka. Nije krila svoje dobro raspoloženje i zadovoljno je srkala kaficu u kafiću ispred svog solitera sa komšinicom iz prizemlja.

– Verujte, komšinice, moj mali je posle male mature kao ponovo rođen. Veseo, vedar, nasmejan... Preko godine je bio nervozan, neraspoložen, ali sada je drugo dete. Keller, donesite nam dva konjačića, da nazdravimo maloj maturi.

Gospođa Lela je pažljivo slušala, zna dečka, pa joj je milo zbog njega, ali je ipak bila zatečena.

– Nisam verovala u toliku moć male mature. Ali, ne kaže se uzalud da je matura ispit zrelosti. Ako je preporodila momka u tim godinama prosto mi dođe da i ja ponovo polažem...

– I ja sam bila iznenađena. Plašila sam se tih vražjih testova, a i on je nesigurnim koracima otišao u školu. Ali, posle se sve izmenilo. On je sad pun samopouzdanja, već je sa društvom otišao na more, javlja mi se svakog dana, cvrkuće od sreće i kaže da jedva čeka sledeću maturu.

– E baš lepo, komšinice. I živeli! Samo mi recite da li su mu bolje išli testovi iz srpskog ili iz matematike?

– Ama podjednako. Uspešno je prodavao i jedne i druge.

NOVA KNJIGA

Napisao sam novu knjgu.

– Ma šta ima ja da je čitam! – dočeka me je razdragani Izdavač. – Znam te, majstore, ti kad napišeš, to je napisano! Nisam ja tebi džabe objavio tolike knjige... Zato i imaš kod mene popust od 20%! Naravno kao i uvek, plaćanje unapred... I obavezno da nosiš ceo tiraž kući, znaš da nemam svoju distribuciju, a nemam ni mesta u magacinu...

Podmirio sam troškove i doneo kući svoju novu knjigu.

S obzirom na to da je u današnje vreme besmisleno očekivati zaradu od knjige, poklonio sam ceo tiraž prijateljima i kolega, bližoj i daljoj rodbini.

Cele nedelje nestrpljivo sam čeka prve reakcije čitalaca.

Međutim, ništa se nije dešavalo.

Najzad je pozvao kum Radenko.

– ...pa ako bi mogao da svratiš u subotu... stiže mi ugalj...

– Ma naravno da ću da svratim kume... nego da te pitam... kako ti se sviđa moja nova knjiga?...

Kum se malo zbunio.

– Knjiga?... Koja sad knjiga?!... Aaaa tvoja knjiga! Ma super je kume, baš je lepo ispala, super su ti pesmice...

– Pesmice!? Misliš priče?

– Ma to, pesmice pričice, sve ti je to super kume... samo nemoj zaboraviti ugalj u subotu...

Na poslu sam prošao mnogo gore.

– Ma kakva knjiga, bre!?! – obrecnula se na mene koleginica. – Ne znam kud udaram, radim tri posla, leba nemamo da jedemo i još trebam da čitam knjige! I otkud tebi, leba ti, vremena da uopšte to pišeš... To rade samo za-bušanti i lenštine!... I otkud tebi uopšte pare da to štampaš?! Pa da, ima se može se... Kolega ima malinjak...

Sestra od tetke je bila konkretnija.

– Bato, ja sam planirala da pročitam tvoju knjigu, ali nikako ne stižem... baš je počela nova turska serija... pa kad se završi... ako ne počne neka druga...

Prilično razočaran otišao sam kod majke.

– Mama, da li mi veruješ da niko nije pročitao moju novu knjigu! Niko živi! Ja sam pisao i pisao, jedva saku-pio pare za štampu, a sada... kada neko treba samo da je pročita, ništa!

Majka mi je donela parče torte.

– Nemoj se sekirati, zlato mamino, važno je da si ti nju napisao... A već će se naći neko da je pročita... Znaš kako se kaže: Dobra knjiga uvek nađe svoga čitaoca...

Jedna je majka.

– A... kako se tebi sviđa moja knjiga, mamice?

Majka je gledala negde u daljinu.

– ...hoćeš još jedno parče torte?

Nije bilo drugog rešenja. Majka je bila u pravu. Dobra knjiga uvek nađe svoga čitaoca.

Uzeo sam svoju novu knjigu i otvorio prvu stranu...

NEKI DOBRI LJUDI

Na žuto osvetljenom Trgu slobode u glavnom gradu radnik gradske čistoće, garava lica, osunčan, pristojno obučen, u žutoj sjaktoćoj uniformi, s lopatom i brezovom metlom u rukama, bolesno pedantno i sa osmehom na licu čisti trotoare i trotoaru bliske površine kolovoza. Sakuplja opuške, upotrebljene salvete, zgužvane papirne maramice i plastične kese, folije od čokolade, prazne kutije od cigareta, upaljače, omote od sladoleda i ostatke korneta, kore od banane, promašene loto-listiće, propagandne letke, (ne)pročitane a pregledane dneve novine „24 časa”...

Garavome prilazim i pokušavam da se svrstam na njegovu stranu, da mu olakšam muku:

„To nisu ljudi, no varvari, barbari, primitivci, da ne rečem ono što bi normalan rekao, stoka! Gde im je kultura? Jesu li išli u školu? Jesu li išta naučili? Jesu li pismeni? Kakvi su im bili učitelji, nastavnici, profesori? Odakle su, bre, došli? Imaju li domaćeg vaspitanja?...”

Na to će garavi:

„A, bre, Miko, nemoj da ih kudiš! To su neki mnogo dobri. Da nema njih, ja ne bih imao 'leba da jedem.”

PORTIR

Šta ću, brate, moram da se zajebavam. Brže mi prođe vreme. Težak je portirski život... Rekao si jednu kašičicu šećera? U redu... E, prijatelju moj, da nisi svratio ubio bih se od dosade. Malo pre tebe došao jedan, neprimetan kao žirafa, crn, sa ogromnim očima, totalno zblanut. Pita tiho može li do direktora. Može, rekoh, ostavi ličnu kartu i da te upozorim na jednu stvar da se ne bi uplašio: Direktor nam je gluv kao top, zato kad uđeš, viči na sav glas. Jedino će te tako čuti i nemoj da te iznenadi ako viče. Ne čuje on sebe... Inače, ovaj naš miran kao bubica i kad priča ne znaš da li je živ. Čuje odlično... Ideš gore, rekoh mu. Druzi sprat. Kancelarija 15. Zahvali mi se čovek i ode gore. Okrenem lokal, nazovem direktora i kažem da mu u posetu dolazi neki zblanuti, viče kao lud, a izgleda da je i nagluv. Ponovim i njemu da se ne iznenadi što viče i rekoh mu da i on viče kako bi ga ovaj čuo. Za par minuta eto ih, sreli se i viču kao magarci pred kišu. A, ludilo brate. Šta da ti kažem, moram da se zajebavam. Brže mi prođe vreme.

LINGVISTA

Celu noć nisam spavao čvrsto rešen da prodrem u način razmišljanja građana najmlađe članice Evropske unije. Zašto lome ćirilčne natpise? Zašto su generalno protiv ćirilice?

Odgovor je stigao pred zoru: zato što razmišljaju na evropski način, a jedno od prvih načela tog razmišljanja je – racionalnost.

Šta će im dva pisma?! Dovoljno je jedno, pa su se između ćirilice i latinice, opredelili za latinicu

Pošto sam pronikao u taj evropski način razmišljanja, znam njihov naredni potez!

Izbaciće iz abecede sva slova koja se nalaze i u ćirilčnom pismu: A, E, J, K, M, O i T. Ovom jezičkom racionalizacijom dobiće azbuku od 23 slova, čime se ne može pohvaliti ni jedna zemlja na svetu. Doduše, neke reči će se teže izgovarati, ali će se građani nakon permanentne upotrebe novog jezika navići i prihvatiti korisnu novinu.

Zagreb će biti – Zgrb, Zadar – Zdr, itd, ustvari – id. Nevolje će nastati kod imenica u kojima se izbacuje slovo J kao ćirilčni višak, jer će se steći utisak da se sa ijekavice prelazi na ekavicu. Primer Osijek – Sik, Rijeka – Rik.

Neprospavana noć me naterala da i ja počnem da razmišljam evropski. U jezičkoj racionalnosti, moramo se odreći latinice, a u daljoj razradi projekta odrećićemo se i svih slova koja se koriste i u latinici, a to su: A, E, J, K, M, O i T. Tada će i naša azbuka imati 23 slova, kao i

njihova abeceda, što znači da smo ne samo osvojili već i premašili još jedan evropski standard.

Kao novopečeni stručnjak za lingvistiku, pripremio sam predlog da dva bratska naroda ubuduće koriste samo slova koja se nalaze i u azbuci i u abecedi. A to su A, E, J, K, M, O i T. Tako ćemo jezičku racionalizaciju dovesti do savršenstva, a đaci prvaci će moći odmah da krenu na fakultet.

SMENA NA ČELU

Gospodin Jovanović je najuticajniji čovek u zemlji. Njegova reč je uvek presudna i o tome se ne polemíše. Čak ne postoje ni protivnici te teze. Naprosto Jovanović je država u državi a država je od skora promenila naziv u državu Jovanović. Podeljena je na republike Jovanović. Glavni grad se, naravno, zove Jovanović. Sve ulice u gradu nose isto ime. E tu je, vidite nastao problem. Građani su se okupili na gradskom trgu Jovanović i glasno negodovali. Poštari prvi upitaše: kako ćemo raznositi poštu kad su sve ulice istog naziva? Onda se javiše i dostavljači: – Mi ovako ne možemo da radimo!

– Kako ćemo hapsiti kriminalce, kad ne budemo znali na kojoj od pomenutih lokacija da ih tražimo? – upitaše policajci.

Narod je postavljao pitanja, a od Jovanovića ni traga ni glasa.

– Gospodin Jovanović je sigurno pobegao iz zemlje!
– dobaci neko iz mase. Da je ovde, verovatno bi nas do sada učutkao.

Nastade muk.

A onda pred narod izađe čovek u crnom odelu. Podigao je ruke iznad glave šireći ih prema nebu. Narod se utišao. Svi su čekali šta će reći.

– Gospodo, danas ćete čuti žalosnu vest. Bili ste u pravu. Nema više gospodina Jovanovića. Mojom ste ga rukom vi ubili. Vašim patnjama je došao kraj. Niko od vas

više neće morati da strahuje od gospodina Jovanovića. Živete slobodno!

Narod je delovao zadovoljno. Nakon dugačkog aplauza govornik nastavi:

– Od sutra će se država zvati Obradović, glavni grad takođe. Ja ću uraditi mnogo više nego moj prethodnik. Bolnice, zoološki vrtovi, bioskopi, stadioni, škole – sve će se zvati Obradović. Era Jovanovića je gotova. Sa tiranijom je gotovo. Vaši životi će od danas mnogo više vredeti.

Od sutra, svi ćete se zvati Obradovići. Kad sretnoš prvog komšiju, pozdravićeš ga sa – dobar dan Obradoviću! Kad vas neko upita kad igra reprezentacija Obradovića protiv Francuske a vi kažete sutra u devet na stadionu Obradović. Karte su jeftine pa povedite što više Obradovića a kasnije, svi zajedno idemo na koncert onog mladog soliste Obradovića i naposletku u restoran Obradović na večeru.

Dragi moji Obradovići, konačno vam je svanulo. Živela država Obradovića!, reče na kraju.

– Živela! – odvratiše uglas eks Jovanovići.

NAŠI UNIVERZITETI

Ako se malo vratimo u prošlost, doći ćemo do zanimljivih i korisnih saznanja. Za vreme Kraljevine Jugoslavije komunisti su se ozbiljno pripremali za preuzimanje vlasti nakon izvedene revolucije. S obzirom na to da su imali ozbiljne protivnike, završavali su često u zatvoru. Tu su formirani crveni univerziteti, koji su predstavljali obuku, političke i moralne pripreme za preuzimanje vlasti. Mora se reći da je to bilo veoma uspešno.

I nešto mi pade na pamet šta bi sada trebalo činiti. Analogija.

Kandidati za političke funkcije, odnosno svi aspiranti za bavljenje politikom, trebalo bi prvo da odrobijaju bar godinu dana, radi sticanja potrebne podobnosti i kvalifikacija.

Naravno, tu bi bila neophodna obuka i završni test sa utvrđenim programom.

Političar je čovek posebnog kova. Kada bude izabran, može se naći u raznim situacijama i mora da zna kako da iz njih izađe bez da tako kažem gubitaka. Politika u vidu zanata.

Kako napraviti pravog, beskompromisnog političara.

Prvo: Zatvor robijati u samici, izolovan od ostalih kandidata.

Drugo: Političaru oduzeti mobilni telefon, kaiš, pertle na cipelama i moguće opijate.

Treće: Već prvu noć stari oprobani test: staviti mu ispod dušeka zrno graška. Ako ga bude žuljalo, odmah eliminacija. Preosetljiv.

Četvrto: Posle nedelju dana staviti mu ispod dušeka biračke spiskove, uz zvučne efekte sa predizbornih mitinga. Ako bude reagovao, eliminacija. Preosetljivost nije vrлина nego mana.

Peto: Na pola odsluženja (ako do tada ne bude eliminisan) staviti mu ispod dušeka kofer sa novcem. Ako ga bude žuljalo, eliminacija. Staviti u kofer lažni novac, za svaki slučaj.

Šesto: Pri kraju robijanja poslednji test: u sobu mu ubaciti mobilni telefon sa brojevima poznatih tajkuna. Ako ga ne bude koristio, eliminacija. Ne može se vladati bez veza sa tajkunima.

E, ako sve testove prođe i odleži jednogodišnji zatvor, budući političar je okaljen i osposobljen za odgovorne funkcije u zemlji Srbiji. Sertifikat je samo papir koji to potvrđuje.

VRHUNSKA UMETNOST

Zidovi izdavačke kuće „Metafora” načičkani su uramljenim naslovnim stranama knjiga.

„Svi naši veliki savremeni pesnici objavili su ovde svoje zbirke”, naglašava urednik domaćih izdanja.

„Pogledajte”, kaže vlasnik izdavačke kuće svojoj gošći, vremešnoj gospođi. „Izdavali smo i pesničke manifeste, poetike, fragmente”.

„Zar vam se isplati objavljivanje poezije?”, zavidljivo pita gospođa.

„Isplati?”, začudi se vlasnik.

„Isplati?!”, učtivo se ljutne urednik.

„Naravno da ne”, slegne vlasnik ramenima. „Ali, kultura nema cenu. Ili ćemo živeti kao divljaci, ili ćemo sve svoje snage staviti u službu umetnosti.”

„Rašo!”, gospođa mu se oduševljeno obraća. „Ovo je...” Traži reč. „Izuzetno!”

„Naš zadatak je da širimo lepu reč. A tu je i društvena odgovornost.”

„Javnost nam ukazuje veliko poverenje”, dodaje urednik. „Moramo da ga opravdamo strogom selekcijom.”

Vlasnik diže kažiprst. „U knjižare šaljemo samo najkvalitetnija dela!”

Starica iz torbice vadi maramicu i briše suze. Potresla je odlučnost ovih ljudi da sačuvaju umetnost za pokoljenja.

„Da vidite naše monografije”, ljubazno je poziva urednik.

„O!”, gospođa samo što ne izgubi svest. „Štampate i monografije?!”

„Draga tašta”, rečima miluje vlasnik. „Zar ste mislili da vaš zet ima otpor prema likovnoj umetnosti?”

„Rašo, ne znam šta da kažem...”, jeca starica dok je urednik odvodi u salon sa izloženim monografijama.

Vlasnik pričekava da odmaknu, pa tri puta kucne u zid.

Otvaraju se tajna vrata, koja vode prema štampariji. „Je li tašta otišla, šefe?” čuje se mlađi glas.

„U salonu je. Hoćemo da je raspametimo našom malom izložbom”.

„Samo da bacite oko”, smejulji se radnik i pruža mu sveže odštampanu knjigu.

Vlasnik uz širok osmeh gleda naslovnu stranu.

Cuca Cucić: „Tajne mog kreveta”

„Njenu posteljinu peglali su mnogi iz sveta poznatih! Glumci, pevači, sportisti, bogataši. Ima tu i političara iz vrha...”, zadovoljno otkriva vlasnik.

„Šta mislite, šefe: koliko ćemo prodati?”, radoznao je štampar.

„Najmanje dvesta hiljada!”, ispali vlasnik, vrati mu knjigu i zvučno ga poljubi u čelo. „Plivaćemo u parama, moj Mikane!”

„Jesmo li najbolji ili nismo?”, grca od sreće štampar i nestaje iza tajnih vrata.

„Najbolji, nego šta!”, trlja ruke vlasnik izdavačke kuće. „Sve za umetnost!”, kaže ponosno i žuri da stigne urednika i taštu.

IZLOŽBA

Kako nisam imao posebnog dara za crtanje, a imao sam i volju i želju da naučim, upisao sam osnovni kurs. Kupio sam i nekoliko stručnih knjiga za početnike da bih u slobodno vreme stekao više znanja o svom novom hobiju.

Međutim, uprkos mom predanom radu i želji za učenjem sve je išlo nekako traljavo, moji crteži bili su tehnički loši, i jasno se videlo da nekog posebnog napretka nema.

Oni koji su moje radove videli imali su običaj da se nasmeju i kažu da ih podsećaju na karikature. To su bile presudne reči, pa sam odlučio da se posvetim crtanju karikatura. Sve one deformisane likove koji su nastajali na papiru, iscrtani mojom rukom, počeo sam da nazivam karikaturama.

Ali, taman kada sam pomislio da sam našao sebe u tom pravcu, od jednog čuvenog kolege dobih tako lošu kritiku da sam u tom trenutku u njegovim očima sebe video kao karikaturu. Međutim, kao prirodno tvrdoglava osoba, koja ne odustaje lako, odlučio sam da napravim izložbu karikatura. Pa makar mi bila poslednja.

Odmah sam se angažovao i našao prostor u galeriji svog prijatelja. Odštampao sam pozivnice i podelio ih svim gradskim moćnicima, u vlasti i van nje. Insistirao sam da moraju doći, jer takvu izložbu ne bi smeli da propuste. U poverenju sam im više puta naglasio da će dolazak

na moju izložbu karikatura biti stvar prestiža i događaj koji će se dugo prepričavati. I zaista, svi su pristali, niko nije želeo da baš on bude taj koji će izostati.

Mom prijatelju galeristi nije bilo jasno kakvu to izložbu pravim bez ramova i kataloga, niti zašto toliko kasnim sa donošenjem radova, ali sam mu rekao da ne brine i da su stvari pod kontrolom. On je sumnjičavo vrteo glavom i gundao, ali je verovao da će sve biti u redu. Pa pobogu znamo se toliko godina.

I napokon, dođe vreme za izložbu. Dok se galerista u neverici hvatao za glavu, uticajni građani našeg malog grada počeli su jedan po jedan da pristižu. Zverali su oko tražeći na zidovima moje radove. Ja sam ih dočekivao i pretvarao se da se ništa čudno ne događa i da ne primećujem njihovu zbunjenost. Poznajući ih, znao sam da se niko neće usuditi da pita gde je postavka, jer su se plašili da ne ispadnu glupi u društvu.

Kada su se napokon svi pojavili obratio sam im se:

– Poštovani političari, biznismeni, sudije, lekari, policajci, pisci i novinari, dragi moji najvažniji sugrađani, molim vas stanite pored zida, odatle se najbolje vidi izložba!

Dok su se pomerali i zauzimali svoja mesta pored zida, kao da se spremaju za streljanje, još uvek su krišom gledali okolo ne bi li uočili gde je izložba skrivena.

Tada sam rekao:

– Nisam verovao da ću na izložbi imati ovoliko karikatura i uz to još vrhunskih. Drago mi je zbog toga i neizmerno sam vam zahvalan. Kada se tome doda kolorit boja kojima ste namazane, drage moje karikature, mojoj sreći nema kraja. Jednim potezom uspeo sam da „nactam”

ispred sebe nešto do sada najprovokativnije i najsmješnije u mojoj crtačkoj karijeri. Publiku nisam pozvao jer verujem da im je karikatura poput vas preko glave, a i ne bih baš voleo da mi motkama polupaju eksponate. Da ne bih više dužio, proglašavam ovu izložbu otvorenom!

„Aplauz” koji je potom usledio za mene je bio bolan, ali sam ispunio obećanje. Bila je to izložba karikatura koja se dugo pričavala!

POVRATAK U BUDUĆNOST

28. jun 1389. godine

Nakon dugih i nezivesnih pregovora srpski knez Lazar saopštio je da je postignut sporazum u Bursi o pristupanju Srbije Osmanskom carstvu! Radujući se što je sporazum postignut knez Lazar je naglasio da je sporazum u Bursi plod mukotrpnih pregovora i predstavlja platformu za uspostavljanje bližih odnosa između Srbije i Otomanske imperije čiji deo će Srbija postati priznajući neumoljivu realnost. Posebnu zahvalnost knez Lazar uputio je šefu pregovaračkog tima Vuku Brankoviću, koji je nakon nekoliko neuspelih rundi pregovora pod vođstvom Toplice Milana i Kosančić Ivana, uspeo da u zadnjem trenutku postigne sporazum sa visokim predstavnikom sultanom Muratom! Osnova za pregovore bilo je pismo o namerama sultana Murata da „carevati obojica ne mogu”, te je kao početak implemetnacije knez Lazar visokom predstavniku poslao ključeve grada Kruševca. Za dalju implementaciju sporazuma iz Burse biće zaduženi oficiri za vezu, sa srpske strane kneginja Olivera, a sa turske budući sultan Bajazit. Iako nisu obelodanjeni svi članovi sporazuma, na šta upozoravaju pojedini predstavnici srpske vlastele na čelu sa Milošem Obilićem, očekuje se da se u najskorije vreme sporazum iz Burse sprovede na terenu, tako da se uskoro može očekivati ubiranje harača i uzimanje danku u krvi. Implementacija na terenu počeeće u Prizrenu gde će

zadužbina cara Dušana manastir Svetih Arhangela kao znak dobre volje, biti porušena, kako bi bila napravljena džamija u Prizrenu.

Izveštava agencija „Dva vrana gavrana”

ŠTA JE JEDNA CIGLA U PALATI?!

U nagrađenoj knjizi poznatog pisca manje poznati pisac je prepoznao svoju priču. I odmah digao dževu! Po-
neo se krajnje ishitreno, reagovao na prvu emociju!

Razmotrimo slučaj trezveno, mirne glave.

Svim piscima je građa sve što vide i čuju, a poznatim i priznatim piscima je građa i sve što pročitaju. Ako oni ono najbolje što malo poznati i nepoznati pisci pišu ne bi ugradili u svoje tekstove, to bi ostalo na margini kulturne javnosti i potonulo u zaborav. Zato prvoligaški pisci ne samo što imaju pravo, već i moralnu obavezu, da se poslu-
že takvim biserima i sačuvaju ih za budućnost, kao trajnu vrednost kulture i umetnosti.

Pisac izvan elitnog jata nema pravo da se ljuti iz još dva razloga. Najpre, zbog srazmere svog uloga u novoj celini – njegova priča tu ne zauzima ni dva-tri procenta! Kao ogrlica na telu lepotice! Drugo, još bitnije, koji je mo-
tiv navodno plagiranog pisca? On to nije otkrio kao čist čit-
talac već je dotičnu knjigu pročitao tek kad je nagrađena! Ne miriše li to na ljubomoru?! Umesto da mu je drago što je napravio jednu ciglu dostojnu da se ugradi u impozan-
tnu palatu, on se još i ljuti!

RECEPT

– Pobili smo, predsedniče, ubedljivo smo pobedili!
– kliktao je šef izbornog štaba, četrdesetogodišnjak negovanog fizičkog izgleda u veoma kvalitetnom odelu koje mu je po meri šiveno u inostranstvu.

Osmeh mu nije silazio s lica dok je egzaltirano saopštavao:

– Postigli smo apsolutnu pobedu! Niko nam nije potreban da bismo napravili vladu! Možemo sami da vladamo! Predsedniče, ovo je fanstatičan rezultat!

U rukama je držao zbirne rezultate koji su ukazivali da je njihova stranka dobila više od pedeset posto glasova na parlamentarnim izborima.

Predsednik stranke, čovek u šezdesetim godinama s velikim iskustvom u politici, nije u toj meri delio radost svog stranačkog kolege. Neke druge misli su se vrzmale po njegovoj glavi. Njemu je trebalo malo mira da se koncentriše. Dok je duboko disao, pripremao je obraćanje svojim najbližim saradnicima.

– Predsedniče, šta ćemo sada? – pitala je potpredsednica stranke, dama koja je u protekloj kampanji bila zadužena za polemike i obračune s političkim protivnicima.

– Idemo na nove izbore! – odsečno je izgovorio neprikosnoveni partijski lider.

– Zašto, predsedniče? – otelo se potpredsednici koja se već videla na istaknutom mestu u novoj vladi. Ovo je već deseti put da održavamo vanredne izbore.

– Idemo na nove izbore, jer je tako bolje! – krenuo je šef da tumači svoj nepokolebljivi stav. – Kako mislite da ispunjavamo obećanja koja smo dali u kampanji? S kojim parama bismo gradili sve što smo rekli da ćemo podići? S kojim ljudima da reformišemo privredu, sudstvo i kulturu? Gde su nam planovi i programi, osim u opštima načelima?

– Ali, predsedniče – opet će prpošna funkcionerka, prepoznatljiva po svojem fajterskom stilu – dokle ćemo na nove i nove izbore?

– Organizovaćemo ih, sve dok nas narod hoće – mirnim tonom je tumačio Broj Jedan.

– Narod je željan boljeg života, a mi smo mu potrebni kao vazduh. Eto – pucnuo je prstima – to je tema za nova izborna obećanja! Ponudićemo našim vernim glasačima besplatan vazduh, kule u vazduhu, vazdušne banje, niži vazdušni pritisak, rakete vazduh-vazduh... Toliko toga ima da se obećava, da je teško sve i nabrojati. Obećanja ništa ne koštaju, a mnogo donose. Ljudi više vole lepa obećanja, nego ružnu stvarnost.

Onda je malo zastao:

– Što me gledaš tako čudno? – obratio se lepuškastoj saradnici. – Evo, tebi obećavam da ćemo zahvaljujući obećanjima i dalje biti na vlasti. Nemoj vrteti glavom i slegati ramenima! Vidim ti skepsu u očima.

Zatim je skinuo sako, otpustio kravatu, zavrnuo rukave na košulji i predstavio svoj plan:

– Čekaju nas tri meseca izborne kampanje. Zatim ćemo tri meseca da pregovaramo o formiranju vlade. Posle toga vlada će dobiti sto dana da se iskaže, a kada i to vreme prođe, pokrenućemo priču o rekonstrukciji. Posle tri

meseca rasprava o tome, forsiraćemo priču o prevremenim izborima...

Lider je zastao i pogledom prešao po licima članova Politbiroa:

– Za sve ovo vreme mi smo na vlasti, a rejting nam raste. Za sve što nije dobro u državi krivi su oni pre nas i oni protiv nas. Zadovoljni?

KUD SE DEDE SREDNJI SLOJ

Zazvonio sam na vrata stana mog kolege i prijatelja Petra Perića. Na vratima bleđa mrlja gde je nekad stajala pločica s njegovim imenom. Dobro, hoće čovek da stavi drugu, kvalitetniju. Posle ponovljenog zvonjenja, vrata je otvorila gopoda u godinama i trenerci, kao da se priprema za neko sportsko takmičenje. Ko bi ga znao, kako ovi mladi danas igraju...

– Koga tražite, mladiću? – upita gospoda, a ja sam hteo da je poljubim za ovo „mladiću”. No, preovladao je razum i ja pomislim da je ovo Perina keva ili tašta koja je došla u posetu iz provincije.

– Da li je tu Petar, Peca, ja sam mu kolega?

– On ne stanuje više ovde.

– Otkad to? – bio sam ne malo iznenađen.

– Oho, ima tri meseca!

– A vi ste, izvinjavam se?

– Jagoda. Gospođica Jagoda, novi vlasnik stana.

– A šta je s Perom, njegovom ženom i decom?

– Koliko mi je poznato, on je negde na periferiji grada kupio plac i sagradio nekakvu kućicu.

Zahvalio sam se ovoj gospođici u godinama i rešio da pronađem starog prijatelja. Pa, nije mala stvar, skoro ceo radni vek proveli smo zajedno, doduše, on u administraciji, a ja u proizvodnji, ali imali smo toliko toga zajedničkog kao što je, recimo, ljubav prema kariranim kafanskim čaršavima.

Velika je sreća što ima samo četiri strane sveta, te ja krenem od severa ka zapadu, pa ka istoku i tek na južnoj strani grada ugledam Peru kako rilja u bašti ispred nedovršene kućice. Nazovem mu Boga i pitam ga kako ide, a on, ne dižući pogled reče:

– U ovoj aleji posadiću paradajz, našao sam dobru semensku robu, a ovde je luk već nikao, pogledaj...

Pogledam mu ruke, a one još bele i nežne, do skoro držale su samo olovku.

– Pero, bre, zar si morao da se odlučiš na taj korak? – pitam ga, a on gleda u zemlju.

– Šta sam mogao? – reče i odloži ašov. – Prvo smo mi iz administracije, sa srednjom školom, ostali bez posla. Gde ću, šta ću, ko će da me zaposli sa 55 godina? Vama majstorima je lakše, snaći ćete se negde.

– Pa, moraću da se snađem. I ja sam na sledećoj listi od 50 radnika za otpuštanje.

– Eto ti ga sad! – viknu Pera i počea se ispod kape. – Nego, burazeru, ima jedan plac do mojeg, prodaje se povoljno!

*

Ovo je jedna poluistinita priča o čemu posedujem validnu dokumentaciju koju mogu dati na uvid zainteresovanima, a taman toliko, dakle, ana partes, je i izmišljena što nije bez značaja, jer samo takve neplanirane, haotične i nekontrolisane stvari, što ne reći i pomalo podivljale i ispuštene, čine život, kao i priče o njemu, daleko interesantnijim i zanimljivijim. Dakle...

*

SLUČAJ PODLOŽAN ZABLUDI

Tek što je gospodin Milan M. pročitao u novinama da je juče na obližnjem regionalnom putu negde oko podne nastradao pešak Milan M. pod točkovima kamiona kojim je upravljao šofer Milan M. zazvonio je telefon. Gospodin Milan M. se povukao za uvo. Dobro je, nisam ja, pomislio je, a onda je podigao slušalicu.

– Znači, nisi ti! Super! A dobro je što nisam ni ja! – zaključio je njegov sagovornik zadovoljno koji mu je, gle čuda, bio imenjak i prezimenjak.

U tekstu je dalje pisalo da je u pitanju bila neprilagođena brzina i gubitak kontrole nad vozilom što je docnije i zvanično potvrdio jedini svedok ovog događaja Milan M. koji je u neposrednoj blizini mesta nesreće kosio detelinu sa četri lista za zečeve.

– Da li ste vi, kao svedok, primetili još nešto što bi bilo interesantno za ovaj slučaj? – pitao je sudija.

– Ništa naročito – rekao je mirno svedok Milan M.

– Čak i da se vi, Milane M., zovete isto kao ja? – bio je uporan sudija.

– Baš kao i ja! – uzviknuo je tužilac.

– Bože! – povikao je policajac koji je onoga dana prvi izvršio uviđaj na mestu nesreće. – I ja sam Milan M.! Ovde je baš previše Milana M. na jednom mestu i to, najverovatnije, bez odobrenja za okupljanje. Upozorio bih, teško onome ko se u ovom slučaju lažno predstavlja!

Sada je i sudija bio zbunjen.

– Moraću da odložim suđenje i da se posebno priprelim. Trebaće mi mnogo više vremena da ispoštujem osnovne kriterijume jer kvalitet, kvantitet i posvećenost moraju biti maksimalno zastupljeni. Ipak, najbolje bi mi bilo da pokušam sve ovo da izbegnem.

Odmah je pozvao predstavnika Visokog saveta sudstva zaduženog za internu komunikaciju, nekog Milana M., i bez okolišenja predložio da mu dozvoli da se povuče iz daljeg rada na ovom neverovatnom slučaju.

– Znaete, ovde je apsolutno nemoguće pouzdano utvrditi kako jedna te ista osoba, dakle taj Milan M., može biti i žrtva i krivac i svedok i suduđa i tužilac i organ bezbednosti i šta ti ga znam šta još! – nabrajao je sudija Milan M. – Možda i može, ali postoji objektivna i konstantna opasnost da u svakoj etapi suđenja dađe do zabune!

RUKE

Između visokih gora i sinjeg mora živeli su ljudi ophrvani jednom velikom zagonetkom: Ko smo mi, u stvari!? Onda je neko rekao kako na brdu iznad plodne kotline živi starac koji sve zna. Pravi mudrac. I tada su svi ljudi i žene ostavili svoje kuće i pohrlili pod breg. Masa se tiskala u kotlini, a starac, visok, plećat i sede kose i brade, stajao je na steni i ćutke posmatrao kako se narod talasa pod njim. Stajao je prilično dugo, dok nisu počeli, prvo pojedinačni, a onda i masovni uzvici: Ko smo mi, mudrače?

Starac je podigao ruku, utišao masu, a onda dubokim glasom rekao:

– Ko se oseća Montanjerosom, neka podigne desnu ruku!

Pola naroda je podiglo desnu ruku, a kada je rekao:

– A sad, ko se oseća Sorabom, neka digne levu.

I druga polovina je podigla levu.

Stajali su tako, sa podignutim rukama, bogami dugo, dok neki ne povikaše:

– Čoveče, umorili smo se, šta nam je činiti?

– Ništa, promenite ruke i počinite malo – rekao je starac mirnim glasom. I oni sa uzdignutom levom, spustili su je i podigli desnu. Oni sa desnom u vazduhu, promenili su ruku takođe.

I opet su dugo stajali tako, dok je starac bio zagledan nekud u daljinu. Najзад, počelo je gundanje, pa glasni povici: Ko smo mi?

Starac se nije uzbuđivao. Pogladio je dugu i sedu bradu, pa im se obratio:

– Vi ste to što jeste – rekao je mirnim glasom i okrenuo im leđa.

Onda su neki brzo promenili ruke, neki podigli obe, a neki obe spustili. Bili su potpuno zbunjeni.

Eno ih još uvek između gora i mora kako mlataraju rukama, a starca niko nikada više nije video.

KAKO SAM POPIZDEO

Priznajem da sam se obradovao kada su na TV Dnevniku pročitali vest da je iz štampe izašla moja nova knjiga. Ne samo što mi je godilo sujeti, već i iz praktičnih razloga, svaka reklama pospešuje prodaju, a ja već godina-ma živim od pisanja.

I zaista, odmah po završetku vesti moj telefon je počeo da zvoni.

– Pa, gde ti stara kuko!, prepoznao sam glas svog prijatelja Bože molera. – Ne hvališ se da ti je izašla nova knjiga!

– Tek je juče stigla u knjižare, rekoh. – Nije naročito ni skupa, možeš da je kupiš...

– Zar je dotle došlo da kupujem knjige svog školskog druga! – preseče me on. – Ni slučajno, očekujem da mi je pokloniš i to sa posvetom!

Taman sam spustio slušalicu kad telefon ponovo zazvoni.

– Čestitam na novoj knjizi – začuh s druge strane glas komšinice Dragice, inače nastavnice matematike. – Jedva čekam da mi je pokloniš!

– Ne znam hoću li imati koji slobodan primerak – rekoh. – Moj izdavač je baš rigorozan, dosta smo uložili u nju...

– Jednu za mene moraš naći! – bila uporna. – Znaš da imam sve tvoje knjige! Ajde, budi srce! Obećavaš?

– Obećavam...

Kad sam sutra ujutru stigao na pijacu shvatio sam da je glas o mojoj novoj knjizi stigao i tamo.

– Komšija pisac – obrati mi se prodavac jaja sa tezege. – Vid'o sam da ti je izašla neka knjiga. Kamo primerak za mene? Ti misliš da mi seljaci ne čitamo knjige! Ajde daj jednu baš da vidim šta si pis'o!

Šta ću, izvadim knjigu i poklonim je.

Taman sa polupraznim zembiljom krenem kući kad me preseče glas:

– Vidi našeg pisca sa Dnevnika! Izašla mu knjiga pa nikog više ne primećuje!

Tek tada ugledah Radeta bricu naslonjenog na vrata svog frizeraja.

– Čitavo jutro te čekam da dođeš i pokloniš mi knjigu, a ti prolaziš kraj mene kao pored turskog groblja!

– Izvini Rade, ali imam još samo par primeraka. Ako ti je već toliko stalo do moje knjige evo tu ti je iza ćoška knjižara, otiđi i kupi je, košta koliko dve paklice cigareta...

– Da dam petsto dinara za tvoju knjigu?! – iskreno se iznenadi Rade. – Ajde, ajde, šta si se stis'o, vadi knjigu iz džepa, znam da imaš!

Kad sam tog dana došao kući, odlučio sam da napravim mali eksperiment.

Prvo sam pozvao svog druga Božu molera i rekao mu da hitno dođe i prekreči mi kuhinjski zid koji je vlaga oštetila. Za divno čudo Boža je odmah došao i posle par sati gletovanja i krečenja posao je bio završen.

– Druže, ovo će te koštati 35 evra, osam kvadrata po tri evra, taman toliko – rekao je.

Samo sam se nasmejao.

– Zar je dotle došlo da plaćam rad svog školskog druga! Ni slučajno – rekao sam i izgurao zbunjenog Božu kroz vrata.

Onda sam pozvao profesorku Dragicu i zamolio da mom sinu da par časova uoči pismenog iz matematike. Posle par dana me je pozvala i rekla.

– Mislim da je mali sada spreman za pismeni! Imali smo četiri dvočasa to ti je 3.000 dinara. Ja od toga živim, znaš...

– Čestitam! Jedva čekam da vidim kako će na pismenom proći. Srce si!, rekoh i spustih slušalicu.

Rano ujutru otišao sam na pijacu, pravo pred tezgu onog prodavca jaja.

– Komšija, rekoh – čuo sam da su ti nosilje odlične, pa rek'o red je da mi pokloniš jedan karton jaja. Baš da vidim kakva su!

Pred zaprepašćenim seljakom uzeo sam ceo karton jaja i krenuo kući.

Usput sam svratio u Radetovu berbernicu. Posle pola sata bilo je gotovo.

– Šišanje, brijanje, pranje kose – nabrajao je Rade. – Okruglo 500 dinara!

– Zar za tvoj frizeraj da dam 500 dinara? Ajde, ajde šta si se stis'o... potapšah ga po ramenu i izađoh iz radnje.

Uveče dok sam spokojno gledao televiziju prišla mi je žena.

– Šta se s tobom događa?, upita. – Čitavu nedelju mi se komšije i prijatelji žale na tvoje ponašanje. Neki čak kažu da si poludeo.

– Ne brini, rekoh, nisam poludeo. Samo sam popizdeo.

DOĐI DA TI ISPRIČAM

Priče sa Petog festivala satirične priče

Elektronsko izdanje
maj – juni 2014. br. 133. – Dodatak

© ETNA – Elektronski časopis za satiru

www.aforizmi.org/etna

Urednik
Vesna Denčić

ISSN 2217– 8902 (Online)

